

PLÁTEK

Jún/87

- Pokus č. 1 Úvod
- Pokus č. 2 Prechádzka za posv. znameniami /Liturgické predmety II./
- Pokus č. 3 Sv. pestún malého kráľa II.
- Pokus č. 4 My Vám - a/ O kázňach otca Dimitrija
b/ Informácie o cirkvi
c/ Čo povedal sv. Hiláriu
- Pokus č. 5 Sekty a cirkvi u nás
- Pokus č. 6 Vy nám - Kríž
- Pokus č. 7 Apoštolát modlitby
- Pokus č. 8 List sv. otca mladým /pokreš./
- Pokus č. 9 Rok Fanny Marie , informácie + myšlienky I.
- Pokus č. 10 100 otázok sebe samému /dnes ďalších desať/

1. Úvod

Dáme prvé výročie pravidelného vychádzania "Plátku". Uplynula síce krátka doba, predsa si však dovolíme hodnotiť aspon v skratke. Pôvodne z dvojstránkového plátku sa stal 10-15 stranový časák, ktorého hlavnou úlohou je vnútorná misia t.j. zdvihnúť vedomostnú úroveň našej farnosti /hlavne tej neskôr narodennej/, ďalej informovať o živote cirkvi v okrese i vo svete. Ten, kto si odkladal všetky čísla, bude mať vždy po ruke pomôcku ako napr. zasvätiť svoje stretnie do tajomstiev sv. omše. Určite si zgustli aj tí, ktorí majú radi rôzne kuriozity. Nemôžeme však žiť len z chvály. Stále sme začiatočníci a určite by nezaškodili to strany čitateľov kritické slová. Ďalej chýbajú prispievatelia, veríme, že naše nové vedenie sem-tam niečo dodá. Chýba spolupráca napr. program Mariánskeho roku sme si muselizovať sami, lebo vedenie napriek opakovaným žiadostiam ho nedokázalo zabezpečiť, i keď bol v žákoch už dobrý mesiac.

Veríme, že s pomocou Božou budeme fungovať aj naďalej, samozrejme však, že prosíme aj širokú čitateľskú verejnosť, aby nám pomáhala svojimi príspevkami. Nesledujeme predsa osobné ciele, ani sebarealizáciu, ale šírenie kráľovstva Božieho na zemi a oslavu nášho Spasiteľa Ježiša Krista.

Pochválený buď Pán Ježiš Kristus!

2. Prechádzka za posvätnými znameniami

Dnes : liturgické predmety II - znak sviečky

Svetlo sviečky pripomína Krista, bdelosť /služobníci bedlia-Lk 12,35/ očakávanie príchodu Pána /podobnosť pannač Mt 25,1-13/ preto sa sviečky používajú pri krste, pri prvom sv. prijímaní, pri sprievodoch, na sviatok Obetovania Pána. Kresťania prijali sviečku do svojich obradov po dlhšom váhaní, lebo pôvodne ich pri pohreboch nosili pohania. Naplnili ho však novým zmyslom /fakla-sviečka-znak večného svetla, neba/. Bolo to okolo roku 700. Pôvodne sa nosilo 7 sviečok vzhľadom na Zj.1,12. Sviatniky sa po ukončení sprievodu prichádzajúceho na sv. omšu odkladali na zem, z čoho na západe vznikol zvyk obklopiť oltár sviečkami. Od 14.stor. sú sviečky súčasťou oltára. Používajú sa v sprievode pri veľkých sviatkoch počas čítania evanjelia, alebo počas križovej cesty. Už z nej /zo sviečky/ výraz svojej duše. Nech v tebe pred nou precízne všetká ušľachtilá pohotovosť "Pane, tu som!" Potom pocítiš jej štihlosť, čistú prítomnosť ako výraz svojho vlastného zmýšľania. A nech všetká tvoja pohotovosť zesilnie v pravú vernosť. Potom pocítiš "Pane, tam v tej sviečke stojím pred Tobou ja!" Neutekaj svojou poslaniu. Vytrvej. Nepýtaj sa stále prečo a načo. Strácať sa v pravde a láske pre Boha, ako sviečka v svetle a v teple, to je najhlbší zmysel života. /R.G./ Sviečka môže byť znakom veriacieho človeka. Jej plameň je našim vedomím "Áno, ohen je spriaznený so životom. Je našej duši najčistejším obrazom i obrazom všetkého toho, čo žije vo vnútri zakusujeme teplý a sviatlivý, stále v pohybe, stále hore sa derúci... Ako obraz toho, čo je v nás vnútorného, horí plameň; ako obraz toho, čo v nás usiluje, svieti, čo je milné, ako obraz ducha... Ten plameň vo večnej lampe... to si ty. Znamená tvoju dušu... mal by ju znamenáť. Enať sa o te..." /R.G./ Akou sviečkou si ty drahý/á/ čitateľ/ka/ na svojom pracovisku, v domove? Pocítili tvoji susedia, že si sviečkou? Dovolili ste, aby Ježiš zašiel vo vás svoju lampu /Lk 8,16/? Pane, zapáľ v nás sviečku svojej lásky aby sa pri nej ohrial kto chce.

Znak schodov

V duchovnom, i v hmotnom svete vládne hierarchické "zriadenie". Pozrite sa na to bližšie. Jednobunkové živočíchy, viacbunkové živočíchy, viacbunkové...červy, hmyz, plazy, vtáky, cicavce...človek. Uvedomujete si tú pyramídu od najjednoduchšieho k zložitému? V duchovnom svete zasa je to opačne od najzložitejšieho človeka cez anjelov k jednoduchému dokonalemu Bohu. I cirkev, i tá "najdemokratickejšia" protestantská je hierarchická. Hierarchia nie je výmysel človeka, je v človeku. Dedinské kostoly sa stavali na návrí, takže sa k nim vystupovalo po schodoch.

Malo to znázorňovať Tudskú cestu k dokonalosti. Niekde /1 v našom kostole/ sa priamo do lode kostola zastupovalo, čo má naznačiť naše ponorenie do vlastného vnútra. Niektoré meditačné návody priamo nabádať predstavíť si vo svojom vnútri schody, po ktorých zostupujeme až sa dostaneme na také miesto v duši, kde cítime kontakt s Bohom, miesto plné sladkej radosťi, istoty a bezpečia. "Keď vystupujeme po schodoch /stupnoch/, to nestúpame len noha, ale tiež celé naše bytie. Tiež svojím duchom vystupujeme. A ak to činite uvedomele, potom sa nám zdá, že vystupujeme k onej výške, kde je všetko veľké a dokonalé, t.j. nebo, kde sídli Boh. Ale hneď cítime tajomstvo. Či snáď Boh je hore? Pre neho predsa nie je žiadna Hora ani dole! K Bohu prichádzame len ak sa stávame čistejšími, úprimnejšími, lepšími. Ale čo má zdokonaľovanie spoločné s telesným vystupovaním? Čo má čistota spoločné s pobytom vo výške? Tu už nemáme nič vysvetľovať. Spodok je skrátka už svojou podstatou podobanstvom pre veci nízke, zlé, vrch je podobanstvom pre veci užšachtilé, dobré a poriadne stúpenie nám hovorí o výstupe nášho bytia k "Najvyššiemu", k Bohu. Nemáme to vysvetľovať, ale je tomu tak, cítime to, vidíme to. Preto vedú schody z ulice ku kostolu. Tie hovoria "vystupuješ do domy modlitby, bližšie k Bohu". Z chrámevej lode opäť stupne vedú do chóru, tie vravia "teraz sa nechádzaj vo svätyni svätých". A stupne, ktoré nesú človeka hore k oltáru /a k bohostánku/. Kto po nich kráča, tomu hovoria, ako kedysi Boh Mojžišovi na hore Horeb "Vyzuď si obuv, lebo zem, na ktorej stojíš, je svätá". Oltár je prahom veľnosti... Teraz budeš po schodoch vystupovať vedome. S vedomím, že to ide hore. Necháš všetko nízke dolu a budeš opäť stúpať "k výšinám...". Ale načo ťa ťaže rečí? Aby sa ti vo vnútri vyjasnilo, aby sa v tebe dialo "vystupovanie k Pánovi", to je všetko, na čom záleží.

Znak brány

"Keď sme vstúpili do chrámu, vždy niečo povedala. Počul si to? Brána stojí uprostred medzi vnútrom a vonkajškom, medzi trhom a svätynou. Medzi tým čo náleží celému svetu a tým, čo je zasvätené Bohu. A keď nou človek prechádza, hovorí k nemu "nechaj vonku, čo nepatrí dovnútra: vyšlianky, prísna, starosť, zvedavosť a márnivosť, všetko, čo nie je posvätené zanechaj vonku. Čisti sa, vchádzaj do svätyně". Bránu by sme nemali roztrátiť prebíhať. Ale mali by sme nou prechádzať celkom voľne a otvoriť svoje srdce, aby počulo, čo hovorí. Sa mali by sme sa napred trochu pozastaviť, aby náš prechod bol cestou očistnou a meditatívnu. Ale brána hovorí ešte viac. Všimni si len, keď prechádzaš, mierovoľne zdvíhaš hlavu i oči. Pohľad stúpa hore a šíri sa do priestoru, hrud sa otvára, v duši cítiš veľkosť. Vysoký priestor chrámu je podobanstvo nekonečnej veľkosti, nebo v ktorom prebýva Boh. Hory sú však vyššie, nezmierené je modré diaľka vonku. Ale to všetko je stvorené, nemá to žiadne hranice a žiadnu podobu. Tu však je priestor oddelený a vyhradený pre Boha. Pre neho je uzavretý, sväto spracovaný... Áno, je to dom Boží... A brána uvádza človeka do tohoto tajomstva. Hovorí: "Odvrhni všetko malé, preč sa všetkým, čo je tesné a úzkostlivé. Preč sa všetkým, čo tiezni a skrúžuje. Rozšír hrud. Pozdvihni oči. Duša nech je voľná! Je to Boží chrám a podobanstvo teba samého. Veď ty sám si živým Božím chrámom, tvoje telo i tvoja duša. Rozšír ju, uďin ju voľnou a vysokou". Písmo volá "Zdvihnite sa, brány! Otvorte sa, brány veľké, aby vošiel kráľ slávy!" Počúvaj to volanie. Čo by ti pomohol dom z dreva a kamena, keby si nebol sám živým domom Božím? Čo by ti pomohlo, keby sa brány vysoko klenuly, keby sa otvárali ťažké krídla, ale v tvojom vnútri by sa neotvárala žiadna brána a Kráľ slávy by nemohol vojsť?" /R.S./

Znak zvonov

"Vnútro chrámevého priestoru hovorí o Bohu. Náleží Pánovi, je celkom naplnený svätou prítomnosťou. Veď je to dom Boží, oddelený od sveta, uzavretý stenami a klenbami. Tento priestor stojí obrátený dovnútra do skrytia. Hovorí o Božom tajomstve. A vonkajší priestor? Tá veľká diaľka nad rovinami, ktorá sa ťiahne do nekonečna na všetky strany? Diaľka na výši-

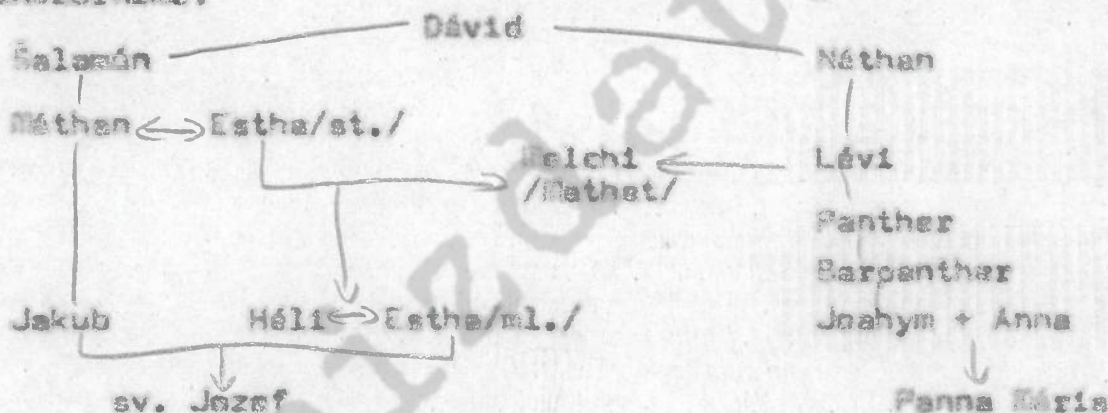
nách, napätá do nekonečnej výšky? Dľačka v údolích spočívajúca v hĺbke obklopenej horami? Či tá nie je spojená so svätynou? O, zistite, je s nou spojená. Z domu Božieho vyrastá veža do väného vzduchu zaberá ho pre Boha. Vo veži na stolici visia zvony, sú z ťažkého kovu. Húpajú sa na hriadieli a ich celé juene tvarované telo sa húpe a vysielajú zvuk so zvukom von do dľačky. Vlny ľubozvuku, jasné a rýchle, ale ťažké a plné, alebo hlboké a zvolna duniace. Prádia von, zplavujú dľačku a plnia ju zvestou svätyny. Posolstvo dľačky, posolstvo o Bohu bez medzi a konca, posolstvo túžby a nekonečného naplnenia. Volajú "človeka túžby", ktorého srdce je otvorené tej veľkej dľačke. Áno, ak počujeme zvony, potom cítime tú dľačku. Keď sa z veže rozlievajú do roviny, na všetky strany, von do nekonečna, potom tiahne túžba spolu do dľačky, až si raz uvedomí, že naplnenie nie je na modro sa strácajúcom okraji rovín, ale vo vnútri. Keď z kostola na kopci splývajú zvuky zvonov do údolia, alebo vystupujú do nohrej výšky, tu sa hrud uvoľňuje a cíti, že je omnoho širšia, než si kedy bola vedomá. Alebo zvuky zvonov prichádzajú v lese z dľačky, siriacia sa zeleným tichom, navyše odkiaľ - z dľačky, z dľačky - o, čo sa tu všetko prebúdzá. Dávno zabudnuté veci sa vynárajú, že človek stojí a počúva a rozpína si "Čo to len je?...čo? Tu človek pociťuje dľačku. Zdá sa, akoby sa duša rozprestierala, ako by sa vyklánela tam na druhú stranu, akoby odpovedala na daleké volanie nekonečnosti. "Svet je tak široký, hovoria zvony, tak plný túžby... Boh hľadá... jedine v nom je pokoj..." ó, Pane, širší než svet je moja duša. Hlbšia než všetky údolia je jej žiadosť. A jej túžba, je bolestnejšia, než v dľačke stratený zvuk zvona. Len ty, Pane, ju môžeš naplniť, len ty.../R.G./ "Zvony nám majú pripomínať, že iba Boh je dobrý, že patríme jemu, že nežijeme len pre tento svet. Zvony sa votrá do našich starostí, aby nám pripomínali, že všetko pominie a že naše úzkosti nie sú tak dôležité. Sú hlasom našej zelavy s Bohom. Hovoria nám, že sme Jeho skutočným chrámom. Volajú nás k vnútornému zmiereniu s Ním. Evanjelium o Márii a Marte sa číta na konci vysviacky kostolného zvona, aby nám to všetko pripomenulo. Zvony hovoria: činnosť sama o sebe je bezcenná. Spôčin v Bohu a raduj sa, lebo tento svet je iba predobrazom a príslubom sveta, ktorý príde a len tí, ktorí sú odpútení od pomínutelných vecí, dosiahnu podstaty večného príslubu. Zvony hovoria: po stáročia sme hovorili z veže veľkých kostolov. Hovorili sme k svätcom, k väčším otcom v ich zemi. Vyzývali sme ich tak, ako vyzývate aj vás ku svätosti. A ako sme ich vyzývali, nehovorili sme k nim "buďte dobrí, choďte do kostola", nehovorili sme len "zachovajte prikázania", ale predovšetkým sme hovorili "Kristus vstal z mŕtvych, Kristus vstal z mŕtvych". A ďalej sme hovorili "poďte s nami, Boh je dobrý, spása nie je obtiažne. Jeho láska je ušľachtilá". A táto naša zvesť bola určená každému aj tým, ktorí prišli, aj tým, ktorí neprišli, lebo náš spev je dokonalý, ako je Otec nebeský dokonalý a my i naša láska obsiahneme všetkých". /Thomas Merton/.

3. Svätý Pestún malého kráľa II.

Sv. Jozef patrí k svätcom, ktorí sú v Cirkvi svätej najviac uctievaní. Často ho porovnávajú s dľačkou, ktorá sa síce skromne skrýva v hustej trávě, predsa však vydáva príjemnú vôňu. Aj sv. Jozef priťahuje svojou jednoduchosťou a vôňou svätých čností. Čo nám o nom hovorí Biblia? Vo sv. Písme sa pestún Syna Božieho spomína iba 14x, pričom sa od neho nezachovalo ani jedno slovičko. S menom Jozef sa okrem strážcu sv. Rodiny stretávame v Biblii ešte u 18 mužov. Štyria Jozefovia sú menej významní v dejinách spásy, ostatní troja z Ježišovho rodu. Ďalej Jozef syn patriarchu Jakuba o ktorom si ešte pohovoríme, potom Jozef z Arimatei - podľa sv. Tradície jeden zo 70 učeníkov Ježišových, ktorý sa postaral o dôstojné pochovanie Kristovho tela a nakoniec Jozef Barzabáš, prímením spravodlivý, učeník Ježišov, ktorý bol po smrti Judáša spolu so sv. Matúšom navrhnutý k voľbe za náhradníka /Sk 1,23/. Medzi všetkými týmito Jozefmi však ako starozákonná superhviezda dominuje Jozef, syn Jakubov, nazveme ho Egyptský. Kráča sveta uzrel po dlhom čase manželstva medzi Jakubom a Ráchel, keď ho dŕžal čas neplodná Ráchel dasta-

la ako dar Boží. Nazvala ho Jozef /hebrejsky "pridať /Bože/", keďže tú-
 žila mať ešte viac detičiek/. /Gen 38,24/. 13 kapitol v knihe Genesis
 je venovaných tomuto veľkému synovi malého nomádskeho kmene, ktorý to
 dôverou v Boha v Egypte dotiahol až na hodnosť dnešného zástupcu mini-
 stra ekonomie. Jeho život má až zarážajúce veľa vztyčných bodov so živo-
 tom sv. Jozefa, akoby bol tento storožákonný Jozef predobrazom Jozefa
 novozákonného. Boh zjavuje Boh svoju vôľu pomocou snov /Gn 37/, obaja
 sa dostávajú do emigrácie v Egypte, podobne ako sv. Jozef, tak i Jozef
 Egyptský má zmysel pre mravnú čistotu, keď si ju chráni i za cenu svojho
 života pred zhýralou Putifárovou ženou /Gen 39, 7-23/, obaja sú spravod-
 liví, obaja prinášajú záchranu a pomoc tým, ktorí ich prenasledovali.
 Jozef Egyptský dáva obilie, aby si ho jeho vyhľadovaný ľud zomlel na
 chlieb, sv. Jozef zase prináša z Egypta ako pomoc a záchranu obilie Novej
 zelavy, aby ho vyhľadované ľudstvo zomlelo na chlieb večného života.
 S týmto prinesením záchranu a pomoci sa napadá prípad farára S. z dediny
 Z. Boli sme spolu so strýkom Jozefom za ním asi pred 4 rokmi, a keďže bo-
 lo niekoľko dní po Jozefovi, tak su tento milý farár zblaboželal. Jeho
 bleboželenie ako to už u ľudí svätého života býva, bolo veľmi jednoduché,
 na konci však dodal "Máš v nebi mocného svätca, keď ti ale bude veľmi
 zle, tak mu môžeš aj pohroziť". Pýtali sme sa tohto vtipkára, ako to mys-
 lí, ukázal nám na drevenú sochu sv. Jozefa, ktorá sa nachádzala na mieste ol-
 táriku v jednom kúte predsiene. Kňaz nám hovoril, že keď som nastúpil za
 farára, bola celá zima a on nemal ani tripečku na zakúrenie, vtedy si
 kľekol a modlil sa pred sochou "sv. Jozef, prosím Ťa, pomôž mi, lebo za-
 mrznem... a dávaj becha, lebo aj ty si z dreva". Táto humorná modlitba,
 ináč hlbokého človeka, skôr svätca v nebi rozveselila ako naplašila. Dost
 na tom, na druhý deň sa stretol /teno kňaz/ s vodičom, ktorému bol dáv-
 najšie v jednej veci pomohol. Vodič na neho nezabudol a sľúbil, že mu do-
 nesie trochu dreva. "To trochu dreva bolo za vlečku a mám ho ešte stále,
 hoci je tomu už 5 rokov. Bol to však sv. Jozef, ktorý mi pomohol".
 Čakiať pochádza sv. Jozef? Kto boli jeho rodičia? Na tieto otázky nedám
 100 %-nú odpoveď. Jozef býval v Nazarete, tu začal chodiť s Máriou a
 tiež sa tu s ňou zasnúbil. Na cisárov rozkaz "popísať celý svet" /Lk 2,1/
 Jozef sa vybral do Betlehema, odkiaľ pochádzal kráľovský rod Dávidov
 /1 Kr 16/, "aby sa dal zapísať s Máriou svojou snúbenicou" /Lk 2,5/.
 Každý sa musel dať zapísať "vo svojom meste" /Lk 2,3/. Bol azda Betlehem
 rodiskom Jozefa? Alebo stačilo, že pochádza z Dávidovho rodu? Zdá sa, že
 sa strom Dávidovho rodu natoľko rozkonáril, že mnohí príslušníci tohto
 rodu boli prinútení odísť s celými rodinami zo svojho rodu, do iného
 kraja, aby si tu našli lepšiu zárobkovú činnosť a lepšie finančno-hospo-
 dárske zdroje. To by mohlo byť vhodná vysvetlenie, prečo Jozef z Nazare-
 tu býval tak ďaleko/až 100 km/ od svojho rodu. Učíte však aké-také
 kontakty s domovom mal, keďže ako pravoverný Žid aspoň raz do roka pu-
 toval do Jeruzalema a odtiaľ je do Betlehema na skok. I v dnešných orientál-
 cov sa stretávajú s tým, že nech sú kdekoľvek po zemi roztrúsení, predsa
 vám povedie, do ktorého kmene patria, z ktorého kraja pochádzajú, ba ve-
 dia uďať aj mená svojich E a či 20 prarodcov. V minulosti tomu bolo tiež
 tak, preto sa niet čo čudovať, že aj Jozef so svojou rodinou poznali svoj
 rodostrom. Na to, aby sme poznali rodičov sv. Jozefa, si musíme zobrať
 Písmo Sväté. Matúš a Lukáš uvádzajú rodostrom Jozefa, aby dokázali, že
 Ježiš pochádza z Dávidovho rodu. Tu sa však vynára problém. Matúš označu-
 je Jozefa ako potomka línie Dávidovho syna Šalamóna /1,1-16/, kým Lukáš
 ako potomka línie Dávidovho syna Náthana /Lk 3,23-28/. Podľa Matúša je
 Jozefovým otcom Jakub, podľa Lukáša zase Héli. Kto z nich má pravdu? Od-
 poveď vás asi prekvapí, ale obaja. Existuje niekoľko riešení tohto pro-
 blému. Po reformácii sa tvrdilo, že Matúš uvádza Jozefov rod ako dediča
 Dávidovho trónu a Lukáš zase rod Panny Marie, aby tým dokázal jej dávi-
 dovskú líniu. Táto teória však neexistuje, podľa tradície vieme, že rodi-
 čia Marie boli Joachym a Anna, okrem toho sa meno Marie neobjavuje ani
 v jednom rodostrome v podobe potomka, vždy len ako nevesty Jozefa. Iné
 teórie sú zase príliš špekulatívne a zdôrazňujú skôr symbolické chápanie
 rodostromu. Najbližšie k pravde bude asi tzv. teória levirátu. Leviráť

bol zákon, ktorý hovoril "Keď dveja bratia /rozumej príbuzní/ bývajú spolu a jeden z nich umrie bez detí, manželka mŕtveho nech sa nevydá za iného, ale jej /mŕtveho/ manželka brat /príbuzný/ nech si ju zoberie za ženu a vzbudí v nej semeno svojho brata. Prvorodeného, ktorého bude mať z nej, nech nazve menom svojho brata, aby bratovo meno nevymizlo z Izraela". /Dt 25, 5-6/. To znamená, že bezdetne zomrelého brat bol povinný zobrať si vdovu a splodiť s ňou potomka, ktorý bol pokračovateľom rodu. V našom prípade Jozefov otec podľa krvi bol Jakub zo Salamónovej línie, avšak podľa zákona to bol Héli z Nathánovej línie. Tuto teóriu vedecky dokázal už v 7. stor. Július Africký /+280/, postupoval pre našu skeptickú dobu veľmi sympaticky. Osobne vyhľadal posledných potomkov z rodu Dávidovho a ešte žijúcich posledných členov Jozefovej rodiny. Zistil nasledovné: potomok Dávidov Nathán mal dvoch synov. Melchiho a Panthera. Panther splodil Serpanthera, Serpanther Joschima, ktorý si zobral istú Annu a z tohoto manželstva sa narodila Panna Mária. Od Dávida Salamónovu líniu sa narodil Nathán, ten sa oženil s Esthou /staršou/, s ktorou mal Jakuba. Po smrti Nathána si vdovu Esthu /staršiu/ zobral Melchi, brat Panthera. Melchi splodil Héliho. Héli zomrel bez potomkov, ale keďže bol cez matku bratom Jakubovým, Jakub si musel zobrať jeho ženu, ktorú niektorí volajú Estha /mladšia/. Z tejto pochádza Jozef, podľa zákona syn Héliho, podľa krvi syn Jakubov. /Nech nás nemýli mnohoženstvo, bolo to na východe čosi úplne normálne/. Asi máte z týchto mien v hlave menší chaos, preto si tieto rodinné vzťahy znázorníme:

Isté ťažkosti môžu nastať, keď Július Africký zistil, že Léviho syn sa volá Melchi a sv. Lukáš uvádza zase Nathata. Je možné, že sa buď Július, alebo sv. Lukáš pomýlil, prípadne ako to často býva, v Písme Nathat mohol mať viac mien ako mal napr. Abram-Abrahám, Jakub-Izrael atď. Vysvetlenie pomocou zákona Levirátu je uspokojivé. Prijali ho i takí veľikáni stredo-vekej teológie ako Ambráz, Hieronym, Augustín, Ján Damascénsky atď. Pozoruhodná je ešte jedna vec v Dávidovom rodokmeni. Po smrti Salamóna bolo kráľovstvo rozdelené na kráľovstvo Júdske a Izraela. Zatiaľ čo v severnom Izraelskom kráľovstve sa za pomoci palácových prevratov, intrig a atentátov vystriedalo niekoľko dynastií, v Júdsku nepretržite vládla dynastia, ktorú začal Dávid. Takto Pán zachránil rod, do ktorého sa malo vteľiť Jeho SLOVO. O mladosti sv. Jozefa nám nezanechalo nič ani sv. Písmo ani sv. podanie. Pre zaujímavosť uvádzam tu niečo z videní blahoslavenej Kataríny Emerichovej. Tieto videnia nie sú celkom bezcenné, podľa jej videní sa robili vykopávky v Jeruzaleme, v roku 1881 francúzsky františkánsky páter Július Couyet na podklade knihy Klementa von Brenta "Život Márie" napísanej podľa videní Emerichovej, robil na ťažko prístupnom mieste v horách 8 km od Efezu výskum. Tu mala podľa zjavenia stráviť Panna Mária posledné roky života, keď ju tu ukryl apoštol Ján. Páter Couyet tu našiel zrúcaniny domu, ktoré sa zhodovali so zjavením. Neskôr sa zistilo, že domerodci už dávno volajú toto miesto "Peneye Kapulu" /Dom Matky Božej/. Dnes je to pútnické miesto. Nik nie je povinný týmto súkromným zjaveniam uveriť, môžu však viesť k povzbudeniu, preto ich Cirkev dovoľuje zverejniť. Kde sa teda narodil Jozef podľa Kataríny Emerichovej? Sv. Jozef sa narodil v Betleheme. Jeho rodičia bývali na mieste starého rodinného domu po Dávidovi. Jeho otec sa volal Jakub, Jozef bol tretí zo siedmych detí,

chlapcov. Nepodobal sa však na svojich bratov, lebo jeho matka bola Setha mladšia, Héliho manželka. Jozef bol tichý, zbožným a nenáročným chlapcom. Pre tieto vlastnosti ale najmä preto, že bol nevlastným bratom, ho jeho bratia často prenasledovali. On sa však nehneval, často sa ušľachoval k modlitbe na skrytých miestach. Takým úkrytom mu bola aj jaskyňa, kde sa neskôr narodil Ježiš Kristus. Jozef bol veľmi šikovný a nešedý, preto ho rodičia chceli dať na úradnícke miesto. V 18. rokoch pre nepriateľské správanie sa bratov odišiel z otcovského domu pracovať k chudobnému tesserovi Libonahovi. Pre jeho nestrojenosť ho mali ľudia radi. Prácu mal veľmi jednoduchú. Prišiel sa remeslu, zbieral piliny, donášal drevo, zametával spod. Dostť zámožní rodičia Jozefa sa vraj hanbili, že tak chudobne žije a preto kvôli poslušnosti opustil Libonaha. Odišiel do Thanathy, ktorá ležala pri malej rieke nedaleko Samárie. Tam dostal zamestnanie pri bohatšom majstroví. Ošedľho však zomrel Jozefovi rodičia a jeho bratia sa rozišli po krajine. Rodičovský dom sa dostal do cudzích rúk a rodina rýchlo upadla. Toľko z videní Kataríny Emerichovej a toľko i na dnes.

4. My Vám - e/ O kázňach otca Dimitrija v Moskve

/Zo znamení obnovy ruskej pravoslávnej cirkvi - z článku talianskeho novinára Marina Talca, redaktora časopisu Russia Christiana, 1976/.

Kňaz, ktorý pokrstil Maximova /dissidentského spisovateľa/ volá sa Dimitrij Dutkov. V posledných rokoch pokrstil asi 5000 dospelých. Jeho meno však preniklo do širokej verejnosti v jeseni minulého roku, keď v kostole kde pôsobil, zviadol nový spôsob kázni. Jedného dňa otec Dutkov oznámil, že bude odpovedať na otázky, ktoré mu poslucháči predložili a toto rozhodnutie malo nečakaný ohlas. Účastníci rozprávajú "V sobotu večer po večerní otec Dimitrij vyučoval v kostole náboženstva a oslil sa. Mnoho ľudí, intelektuálov, i ľudí obyčajných, veriacich i neveriacich vytrvávali v preplnenom kostole od šiestej do desiatej večer. Jeden spisovateľ napísal, že rozhovory a či kázne otca Dimitrija patria k najvýznamnejším kultúrnym udalostiam v Moskve minulého roku". Kázne nezostali iba pomínuľým slovom. Boli napísané a dnes obiehajú medzi veriacimi i neveriacimi v mnohých odpisoch. Marino Talca hovorí o dojme, akým tieto kázne pôsobia na západného čitateľa. Keď si prečítame kázne a či rozhovory otca Dimitrija - píše - ostávame prekvapení. To má byť všetko? Stačí tak málo, aby vzbudil toľko nadšenia? Pokiaľ sa dá usúdiť podľa textu, nenachádzame v nom ani osobitné nadanie rečníka, ani mimoriadne teologické vzdelanie. Jeden človek, ktorý bol prítomný na kázňach, povedal, že otec Dimitrij hovorí veľmi jednoducho a presvedčivo, ale predovšetkým že hovorí pravdu. Že bláse naozajstné evanjelium. V spoločnosti, ktorá je vystavaná na lži, otvorilo jeho slovo bez skejkoľvek vyumelkovanosti, bez taktických úmyslov a bez komplexov nový pohľad na skutočnosť a to tak veriacim, ako aj neveriacim. Ale počujme, čo otec Dimitrij rozpráva svojim poslucháčom: Jeden z prítomných mu napísal otázku, vlastne námietku "Vy ste sám a myslíte, že zmeníte svet?" Otec Dimitrij odpovedal "Nie som sám, Boh je so mnou. So mnou sú tisíce a tisíce mučeníkov. Myslíte si, že ich krv bola nadarmo preliala? Jer už nestalo a nijaký mráz už kvety nebude sčť spáliť. Nepracujem ja, ale Boh. Ak toto pochopíte, pochopíte tiež, že nie som sám. Len ste iste je sám, lebo nepozná nikoho okrem seba. Mám byť somi v dave ľudí, kým zase v samote môžeme byť blízko ku všetkým. Ja som so všetkými. Od stvorenia sveta bolo vo svete mnoho veriacich. V Bohu sme všetci živi". Na inú otázku odpovedal otec Dimitrij takto "Len ten, ktorý naozaj verí, môže naozaj konať. Protestovať, robiť niečo v mene dieťaťa iného, môže byť heroické, ale nevedie to k ničomu. Naozaj konať možno jedine v mene Krista, v mene večnosti, pre Božie kráľovstvo". Vari lepšie pochopíme obsah týchto slov, keď sa dozvieme, že otec Dimitrij skôr než sa stal kňazom, strávil osem rokov v pracovných táboroch. V nich sa istotne naučil sústrediť pozornosť, váľu na to, čo je podstatné. Ten, ktorý vydal jeho rozhovory, píše, aká je ústredná myšlienka "kresťanstvo sa má stať obsahom celého života. Pokresťančiť život. Toto stavia proti zákerným zámerom ateizmu, ktorý chce cirkev zdušičiť tak, že ju zavrie do kon-

tola. Kresťanstvo má prellariť celý život, všetky životné otázky, je nutné pociťovať život aj mimo kostola. Viera nezachranuje iba dušu, ale zachranuje aj spoločnosť a vyvedie Rusko zo slepej uličky, do ktorej sa dostalo. Ale táto viera žije a rastie dnes v znamení kríža" /pripojuje otec Dimitrij/. Počujme o tom jeho vlastné slová "Kto chce v Rusku uveriť musí byť pribitý s Kristom na kríž. V Rusku je dnes možno veriť iba na kríži. A keď aj u nás niet veľa veriacich, sú schopní vziať Rusko na svoj chrbát, Rusko, ktoré neverí a položiť ho ku Kristovmu krížu. Prenasledovanie nie urýchľuje náboženskú obrodu. Vieme, že stredom náboženskej obrody je kríž. Ukrižovali Krista, ale stal sa pravý opak, nie smrť, ale zmrtvychvstanie. Preto sa mládež, ktorá je citlivá na životné otázky, zaujíma o náboženstvo. My žijeme v príznačnejšej situácii ako na Západe. Nemáme Západu čo závidieť. Myslite len na radosť, že sme boli s Kristom na Kalvárii, u nás v Rusku sa deje veľký zázrak nielen ukrižovania Krista, ale i zmrtvychvstania. Dostalo sa nám veľkého šťastia, že sme v postavení prvých kresťanov a musíme ukázať, že sme tohto hodní. Zostaneme verní Bohu a budeme mu za všetko ďakovať". A otec Dimitrij ďalej rozoberá myšlienky o ukrižovanom a vzkriesenom Spasiteľovi a o viere v Nho. Prečo dnes ľudia veria? Pretože Kalvária je prítomná dnes! Kristus je na kríži. Po jeho pravej a ľavej strane sú ukrižovaní ľudia. Hoci si myslel, že v tomto okamihu sa všetko zrútilo a nepochopil, že práve teraz malo začať vzkriesenie. V tom je jeho užitočnosť a poslanie. Ateizmus vykonáva, aby som tak povedal, otrockú prácu, to čo robí otrok - pracuje zo všetkých síl a myslí si, že pracuje pre seba, ale otrok nepracuje pre seba, pracuje pre pána. A náš Pán je Boh. V každom trpiecom, v každom ukrižovanom je ukrižovaný Kristus. A koľko tých ukrižovaných už bolo! Než doba soľno porovnávať len s prvými tromi storočiami kresťanstva. A vtedy veru položenie nebolo také ľahké, vtedy veru položenie nebolo také ťažké, vtedy nepoznali všetky rafinované spôsoby, ako mučiť beštiálne ľudí. Ukrižovaní veri neprinesú plody? Nie! Už ich prinášajú, - nastáva vzkriesenie. Tak hovoril otec Dimitrij. Co sa stalo ďalej? Úrady ho najprv niekoľko krát napomenuli a nakoniec mu patriarcha zakázal kázať a vykonávať kňazskú činnosť. Veriaci však pochopili, poznamenáva Marino Talca, že patriarcha ustúpil pred nátlakom a pred vyhrážkami sovietskych úradov. Otec Dimitrij počúval a po zákroku napísal: "Ateisti sa brutálne mliehajú do života našej cirkvi. Ja sa nevzpieram autorite, dávam cisárovi čo je cisárova, ale čo patrí Bohu, musí tiež Bohu prináležeť. A Božím cieľom je nielen konať pravdu, ale aj odkrývať cigánstvo /lož". Zakusuje znova osobne, čo aj sme hovoril vo svojich kázňach. "V Rusku je dnes možná veriť iba na kríži". Ale počujme ešte niektoré jeho myšlienky. Hovorí o veľkej zodpovednosti kresťanov v našej dobe "táto situácia nám ukladá veľkú zodpovednosť. Musíme hrieť, mať odvahu ničoho sa nebáť. Len hriepny svet hľadá znácnosť. Pre nás je hlavným zázrakom práve ukrižovanie Krista. Vnútorné svetlo nám hovorí, že Kristovo ukrižovanie je už tiež zmrtvychvstaniem. Prenasledovanie je dnes v Rusku ukrižovaním Krista. Ale to vedie ku vzkrieseniu viery. To je hlavný zázrak. Nemáme sa báť ukrižovania. Mój Ježiš je mojím krížom a mojím chváľom. Nechápem, prečo sa niektorí ľudia hanbia za svoj kríž. Musíme prekonať strach pred utrpením. Len tak dosiahneme slobodu a budeme nepremoňiteľní. Slobodu človek nedostáva len tak, za nič, sloboda je nám darovaná skrze kríž. Článok o otcovi Dimitrijovi končí slovami "Obroda Ruska závisí na dobrotivosti Božej, ale aj na ľuďoch, ako je otec Dimitrij Dutkov. Na ľuďoch, ktorých konanie má svoj prameň vo viere a ktorí nemajú nijakej inej starosti, len zvestovať pravdu slovom a životom".

4b/ Informácia o cirkvi

V roku 1985 uverejnil Svetový zväz biblických spoločností v Stuttgarte tieto štatistické údaje: Biblia je preložená v 1701 z 3000 jazykov sveta. V poslednom ruku bola Písma Sväté preložená do 24 rečí. Vlni vyšla v 283 rečiach, N.Z. v ďalších 572 rečiach, Biblické knihy sú preložené do 235 afrických, 221 ázijských, 157 juhoamerických národov. Pre zaujímavosť ešte spomenieme, že Biblia existuje "preložená" alebo "prepísaná" do slepeckého - Braillova písma.

Dňa 6.-7. júna sa uskutočnila pri príležitosti otvorenia Mariánskeho roku v Šestine nočná adorácia.

4c/ Čo povedal sv. Hiláriu /4.stor./

Cirkev má v sebe tú vlastnosť, že víťazí, keď býva zranená,
 Utvrďuje sa v pravde, keď ju chce niekto trestať,
 Dosahuje svoj cieľ, keď je opustená,
 Keď je prenasledovaná, kvitne.
 Keď je utláčaná, rastie.
 Keď nou opovrhujú, dobre prosperuje
 A upevňuje sa, keď sa zdá, že ju premošli.

5. Sekty a cirkvi u nás

Bádatelia Biblie - RUSSELLITI /International Bible Students Association/-
 -sekte

Vznik 1877

Zakladateľ Charles Taze Russell /1852-1916/

Bývalý Presbyterián a neskôr Baptista Russell hľadal odpoveď na mnohé náboženské otázky, ktoré ho zaujímali. Keď nenašiel uspokojenie v rôznych pohanských a nekresťanských vierovyznaniach, pustil sa do štúdia Biblie. Svoje učenie obhajoval mnohými kázňami a brožúrami. Tieň zväčšovania lepších obetí, Pokrm pre kresťanov, ktorí myslia, Cieľ a spôsob príchodu nášho Hospodina a pod. Vydával aj vlastný časopis a založil Biblickú spoločnosť. Hoci bol chorľavý, bol veľmi pracovitý a podnikavý. Precestoval veľa krajín a všade kázal. Po jeho smrti sa sekta rozpadá na dve časti. Dnes ich je už okolo 50.

Letničníari-Turičníci-Cirkev spoštolská - sekta

Je to pomerne nová sekta /1907/. Vznikla v Los Angeles v USA. Odtiaľ sa rozšírila cez Nórska do Nemecka a na Ukrajinu. Jej členovia sa vyznačujú tým, že upadajú do akéhosi tranzu, počas ktorého vraj majú vídenie. Vyslovujú nezrozumiteľné slová a pripisujú to činnosti Duchu Svätého.

6. Vy nám - príspevok "z Iudu" KRÍŽ

Kríž, ten nám všetkým silu dá,
 križ, ten nás všetkých vyslyší
 križ, ten nám všetkým pomôže,
 križ, to je naše spasenie.

Ak máš v srdci žalosti,
 ne križ pozri.

Pán Ježiš tam pribitý

Ta rád vyslyší.

On ti rád pomôže, trápenia uľahčí,
 obetami za hriešnych ľudí.

Pozri sa: na križi Pán Ježiš visí
 ruky tu i nohy klincami pribili
 má korunu na hlave a rany krvavé,
 a to všetko len za naše hriechy.

Hoci je pôstne obdobie už za nami a žijeme z veľkonočnej radosti-Kristovho zartvychvstania, nesmieme zabudnúť i na Krista ukrižovaného. Snád by nebolo od vasi zamyslieť sa, prečo vlastne Kristus bol ukrižovaný? Prečo vlastne bez reptania niesol ťažký križ našich hriechov, prečo vlastne znášal toľkú potupu? Pre nás to už pomaly bude samozrejmosťou, že keď Kristus zomrel, potom vstal zartvych. Lenže tým, že Kristus vstal zartvych, sa neodstránili všetky križe. Práve naopak. Križik, ktorý nosíme na retiazke, i všetky ostatné križe nám stále pripomínajú naše slabosti a naše hriechy, pre ktoré musel Ježiš umrieť, aby sme mohli byť spasení. Uznejme si každý kriticky, čo sme pre ňo urobili, aby sme sa odvrátili Kristovi. Čím ďalej, tým je pre nás samozrejmejšie, že Kristus zomrel. Ale koľkí z nás by ochotne šli, niesli križe ostatných, nezakrývali si tvár pred slnkom a dovolili by sa pribiť na križ? Pre nás je často ťažké niesť len ten svoj jediný križ a Pán niesol križ obťažaný hriechmi všetkých ľudí. Preto oslavujeme Pána, zvolobujeme Jeho meno a s úsmevom na tvári

ri nosme svoj križ. Najme stále na mysl: : Koho Pán Boh miluje, toho križom navštevuje.

7. Úmysel spoločnotu modlitby

Dievčatá asi nebudú vedieť, o čo ide. Je to hnutie, ktoré založili 3.dec. 1844 francúzski jezuiti - združuje katolíkov, ktorí sa nechcú uzavrieť do seba, ale sa pričinujú modlitbou a obetou o šírenie Kristovho kráľovstva, Sv. Otec určuje každý mesiac zvláštne úmysly, za ktoré sa modlia milióny členov A.p., medzi nimi aj mužská časť "Fube". Pridajte sa medzi nás! Modlite sa spolu s nami, budeme radi a Ježiš určí tiež! Je to jednoduché, stačí pridať k ružencovému tajomstvu úmysel:

- 1. Úmysel : Aby sa neprestajne šírila "Duch vykúpenia" ako to zdôraznil svätý Otec
- 2. Úmysel : Aby cirkev v Indii s misionárskym nadšením ohlasovala evanjelium vo svojom prostredí i v iných krajinách
- Farský úmysel: Aby naši spolužiaci, spolupracovníci prijali Ježiša za svojho Vykupiteľa a Pristáča
- Srdca Ježišovo, osveďuj a posilňuj sv. Otca v jeho pastierskej službe pre dobro cirkvi a celého sveta.

8. List sv. Otca mladým /pokrač./

Nasleduj sa!

Z rozboru evanjeliového textu vyplýva, že tento pohľad bol akoby Kristovou odpoveďou na svedectvo, ktoré mladík vydal o svojom doterajšom živote, že totiž konal podľa Božích prikázanií "Toto všetko som zachovával od svojej mladosti". Tento láskavý pohľad bol zároveň úvodom do záverečnej časti rozhovoru. Podľa verzie sv. Matúša sám mladík uviedol túto časť, lebo nielen potvrdil svoju vernosť prikázaniam Desatera, ktoré charakterizovala celé jeho dovtedajšie správanie, ale zároveň položil ďalšiu otázku. Opýtal sa "Čo mi ešte chýba?" Táto otázka je veľmi dôležitá. Poukazuje na to, že v mravnom svedomí človeka a to práve mladého človeka, ktorý si vypracováva projekt celého života, sa skrýva túžba po niečom viac. Táto túžba sa prejavuje rôznymi spôsobom a máme ju pozorovať aj u ľudí, ktorí sa zdajú byť ďaleko od nášho náboženstva. Medzi príslušníkmi kresťanských náboženstiev, najmä medzi budhistami, hindami a mohamedánmi sa už od tisícročí stretávame so zástupmi "duchovných" ľudí, ktorí často už od mladosti opúšťajú všetko a volia si stav chudoby a čistoty, aby hľadali absolútno, ktoré sa nachádza za viditeľným svetom. Snazia sa dosiahnuť stav dokonalého oslobodenia a s láskou a dôverou sa utiekajú k Bohu a celou dušou sa usilujú podriaďiť jeho skrytým zámerom. Pohýna ich akýsi vnútorný tajomný hlas, ktorý sa uzýva v ich duchu akoby slyšene slov sv. Pavla "Tvárnosť" tohto sveta sa pomína" a ktorý ich vedie k tomu, aby vyhľadávali väčšie a trvanejšie veci "Hľadajte, čo je hore". Väčšími silami smerujú k cieľu, usilovne pracujú na očistení svojho ducha a dospejú niekedy tak ďaleko, že celý svoj život obetujú Bohu ako dar lásky. Takýmto spôsobom sa stávajú živým príkladom pre svojich súčasníkov a svojím správaním im poukazujú na prvenstvo večných hodnôt nad povinnajúcimi a niekedy pochybnými hodnotami, ktoré im ponúka spoločnosť, v ktorej žijú. No v evanjeliu túžba po dokonalosti, po "niečom viac" nachádza svoj výrazný orientačný bod. V reči na hore Kristus s desiatimi prikázaniami potvrdzuje celý mravný zákon, ale zároveň dáva týmto prikázaniami nový, evanjeliový význam. A všetko sa sústreďuje-ako sme už spomenuli-okolo lásky, a to nielen ako prikázania, ale aj ako daru "Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali". V tejto novej súvislosti sa stáva pochopiteľným aj program šiestich blahoslavenstiev, ktorými sa začína reč na hore v Evanjeliu podľa Matúša. V tejto súvislosti aj súhrn prikázanií, ktoré tvoria základný zákonník kresťanského morálky, je doplnený súhrnom evanjeliových rád, v ktorých je osobitným a konkrátnym spôsobom vyjadrená Kristova výzva k dokonalosti, výzva k svätosti.

Keď sa mladík pýta na to "viac", "čo mi ešte chýba?" Ježiš sa na neho za-
dáva s láskou a táto láska tu nadobúda nový význam. Duch Svätý vnútorne
vedie človeka od života podľa prikázaní k životu a povedomiu prijatého da-
ru a Kristov láskavý pohľad vyjadruje tento vnútorný prechod. Ježiš hovorí
mladíkovi "Ak chceš byť dokonalejší, chod, predať čo máš, rozdeľ chudobným a
budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!" Áno, moji milovaní
priatelia! Človek, kresťan je schopný žiť v dimenzii daru. A táto dimenzia
je nielen vyššia, ako dimenzia mravných záväzkov vyplývajúcich z prikázaní,
ale aj "hlbšia" a základnejšia. Svedčí o plnšom vyjadrení toho životného
projektu, ktorý budujeme už v mladosti. Dimenzia daru vytvára aj zrelý
profil každého ľudského a kresťanského povolania, ako o tom budeme ešte
hovoríť. Teraz by som vám však chcel niečo povedať o zvláštnom význame
slov, ktoré Kristus povedal mladíkovi. Robím to v presvedčení, že Kristus
sa nimi v Cirkvi obracia na niektorých svojich mladých partnerov pri roz-
hovore v každej generácii, teda aj v našej. V tomto prípade jeho slová zna-
majú osobitné povolanie v spoločenstve Božieho ľudu. Cirkev nachádza
Kristovo "Nasleduj ma!" na začiatku každého povolania k služobnému knazst-
vu, ktoré sa v r.k. cirkvi spája s vedomou a slobodnou voľbou celibátu.
Cirkev nachádza to isté Kristovo "Nasleduj ma!" na začiatku rehoľného po-
volania, v ktorom sľubmi evanjeliových rád /čistoty, chudoby a posluš-
nosti/ muž alebo žena si volia životný program, ktorý sám Kristus uskutoč-
nil tu na zemi pre Božie kráľovstvo. Zložením rehoľných sľubov sa tieto
osoby zaväzujú osobitným spôsobom svedčiť o láske k Bohu, ktorého milujú
nadovšetko a zároveň aj o povolení spojiť sa s Bohom vo večnosti, ktoré sa
ponúka všetkým. Treba však, aby niektorí o tom mimoriadne svedčili pred
ostatnými. V tomto liste sa chce len na krátko zmieniť o týchto témach,
lebo sa už obšírnejšie o nich hovorilo inde a viac ráz. Znova ich pripomí-
nam preto, lebo v kontexte Kristovho rozhovoru s mladíkom sa stávajú oso-
bitne jasnými, najmä otázka evanjeliovej chudoby. Pripomínam ich aj preto,
lebo Kristova výzva "Nasleduj ma!" sa pr-ve v tomto výnimočnom a charizma-
tickom zmysle najčastejšie ozýva v oblasti mladosti, ba niekedy už v obdo-
bí detstva. Preto by som chcel povedať všetkým vám mladým, ktorí prežívate
toto dôležité obdobie vývoja svojej osobnosti muž alebo ženy : ak také
povolanie príde do tvojho srdca, neumišuj ho! Dovoľ mu rozvinúť sa do zre-
lého povolania. Spolupracuj s ním modlitbou a verným zachovávaním prikázá-
ní. "Žatva je veľká a robotníkov málo". Náranne vaľa treba tých, ktorých
by sa dotkla Kristova výzva "Nasleduj ma!" Obrovská je potreba knazov po-
dľa Božieho srdca. Cirkev a dnešný svet úžasne potrebujú aj svedectvo ži-
vota zasväteného bez výhrady Bohu, svedectvo takej lásky samého Krista
Zenicha, ktoré osobitným spôsobom sprítomňuje medzi ľuďmi Božie kráľovstvo
a sprítomňuje ho svetu. Dovoľte mi teda ďalej rozvíjať Kristove slová o
žatve, ktoré je veľká. Áno, žatva evanjelia, žatva spásy je veľká! "A ro-
botníkov málo". Dnes sa to možno cíti viac, ako v minulosti, zvlášť v nie-
ktorých krajinách, ale aj v niektorých inštitútoch zasväteného života a
v iných podobných spoločenstvách. "Preto prosíte Pána žatvy, aby poslal
robotníkov na svoju žatvu", pokračuje Kristus. Tieto slová sa zvlášť v na-
šich časoch stávajú programom modlitby a činnosti v prospech knazských a
rehoľných povolání. S týmito programom sa Cirkev obracia na vás mladých.
Aj vy o to prosíte! A ak sa evocia tejto modlitby Cirkvi zradí v hĺbke váš-
ho srdca, počúvajte učiteľa, ktorý hovorí "Nasleduj ma!"
/pokračovanie v budúcom Plátku/

9. Rok Panny Márie

Témy v roku Panny Márie :

jún Panna Mária a Duch Svätý

júl Prehĺbenie zasvätenia Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie

aug Panna Mária a Božie Slovo

sep Sedembolestná Panna Mária, patrónka Slovenska a nemocníc

okt Svätý ruženec - zdroj sily

nov Panna Mária a obnova slovenskej mládeže

dec Panna Mária a obnova rodín

jan. Panna Mária a Matka jednoty
 feb. Obnova rehôl a sekulárnych inštitútov
 mar. Zvestovanie ako obnova viery
 apr. Mária a obnova kňazov
 máj Panna Mária - Matka misií
 jún Panna Mária - Matka biskupov
 júl Panna Mária - Matka Cirkvi
 aug. Víťazstvo Máriino a završenie časov

10. 100 otázok sebe samému /dnes 11-20/

- 11/ Ako si cením mŕavné dobro a kam ho zaraďujem v stupnici hodnôt - až za peniazmi a mocou?
- 12/ Aký vzťah k ľuďom, ako si ich cením, ctím, čím im osožim?
- 13/ Rád pracujem pre spoločné dobro alebo radšej pre seba?
- 14/ Plním svoje úlohy rád alebo s nechutou, ľahostajne, s odporom?
- 15/ Som spokojný so sebou, svojím postavením, obcou sa zmením, zlepším?
- 16/ Hnevám sa pri malých neúspechoch, som prudký alebo mierny?
- 17/ Vymáham si šctu u ľudí?
- 18/ Uvedomujem si, ako málo viem o sebe, o živote, o Bohu?
- 19/ Túžim po duchevnom poznaní - hľadám ho?
- 20/ Skúmam príčiny svojich depresí, pohody a pokoja?